

Raportul curent conform Reg. 1/2006

Data raportului:	11.11.2010
Denumirea entității emitente:	SC Intertrans 1 SA
Sediul social:	Arad, str. Cozia, nr. 13, ap. 6
Numărul de telefon/fax:	0721239902
Codul unic de înregistrare la Oficiul Registrului Comertului:	R1684519
Număr de ordine în Registrul Comertului:	J02/309/1991
Capital social subscris și vărsat:	1.008.313 RON
Piața reglementată pe care se tranzacționează valorile mobiliare emise:	Rasdaq

I. Evenimente importante de raportat

Enumerarea evenimentelor importante care au avut loc în legătură cu respectiva societate comercială și care pot, au sau vor avea un impact semnificativ asupra prețului valorilor mobiliare sau asupra deținătorilor de valori mobiliare. Asemenea evenimente importante sunt, fără a se limita, la următoarele:

a) Schimbări în controlul asupra societății comerciale

Descrierea oricărei schimbări în controlul asupra societății comerciale ce va cuprinde cel puțin următoarele informații: modificări survenite în structura acționariatului (acționari care dețin procente de 5%, 10%, 33%, 50%, 75% sau 90%); numele persoanei sau al entității care a preluat controlul; dacă controlul a fost preluat de o entitate, precizarea numelui persoanei care controlează acea entitate; forma de control existentă (de exemplu: numărul de acțiuni deținute, legături etc.), gradul de control sau motivul pentru care se consideră că există un astfel de control; suma achitată sau modalitatea utilizată pentru obținerea acestui control; descrierea tranzacțiilor prin intermediul cărora persoana sau entitatea a obținut controlul; detalii privind sursa și condițiile în care s-a efectuat finanțarea utilizată pentru a obține controlul asupra societății comerciale; descrierea oricăror aspecte legate de tranzacție, care ar putea face ca aceasta să fie temporară, sau a oricăror schimbări care se anticipează în poziția de control.

Nu este cazul.

b) Achiziții sau înstrăinări substanțiale de active

Informațiile furnizate cu privire la orice achiziții sau înstrăinări substanțiale de active făcute de societatea comercială sau de oricare dintre filialele sale se vor referi la: data achiziției sau a înstrăinării; descrierea activului; volumul/valoarea plății/încasării pentru activ; descrierea tranzacției privind activul; sursa finanțării pentru orice achiziție; scopul sau modul de utilizare anticipat al activelor achiziționate; modificările estimate a interveni în activitatea societății comerciale ca urmare a utilizării respectivelor active (reduceri de personal, creșterea productivității, reducerea costurilor de producție, creșterea cifrei de afaceri).

Nu este cazul.

c) Procedura falimentului

Descrierea oricărei proceduri începute sau evoluții în cadrul procedurilor în curs conform Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare cu precizarea a cel puțin următoarelor informații: autoritatea judecătorească implicată; identitatea judecătorului sindic sau a administratorului ori a lichidatorului; modul de stabilire și descrierea membrilor comitetului creditorilor și a activităților întreprinse de aceștia; descrierea procedurilor inițiate conform legii de mai sus; descrierea planurilor propuse sau aprobate; descrierea oricăror ordine sau măsuri emise în timpul procedurii. La finalizarea procedurii falimentului lichidatorul va avea obligația transmiterii la C.N.V.M. a unei notificări în acest sens însoțită de certificatul de radiere a respectivei societăți comerciale.

Societatea se afla în faliment. Lichidatorul judiciar este EXPERT SPRL Arad. A se vedea și raportul curent din data de 25.10.2010 cu anexele.

d) Tranzacții de tipul celor enumerate la art. 225 din Legea nr. 297/2004

Descrierea oricărei tranzacții de natura celor menționate la art.225 din Legea nr.297/2004 ce va cuprinde informații referitoare la: părțile care au încheiat contractul; data încheierii și natura actului; descrierea obiectului contractului; valoarea totală a actului juridic, prețul unitar; cantitatea mărfurilor livrate/ serviciile prestate; creanțele reciproce; garanțiile constituite, penalitățile stipulate; termenele și modalitățile de plată. Rapoartele vor menționa și orice alte informații necesare pentru determinarea efectelor actelor juridice respective asupra situației financiare a societății.

Nu este cazul

e) Alte evenimente

Nu este cazul.

II. Anexe

Decizia civila nr. 467/R din data de 01.04.2010

III. Semnături

Raportul va fi semnat de un reprezentant împuternicit în acest sens de consiliul de administrație și de conducătorul executiv al societății comerciale.

Administrator,

LICHIDATOR JUDICIAR

EXPERT SPRL
prin reprezentant

Adriana Molnar

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA COMERCIALĂ

Dosar nr. 265/59/2010

Operator date: 2928

DECIZIA CIVILĂ NR. 467/R
Ședința publică din data de 01 aprilie 2010
PREȘEDINTE: ANCA BUTA
JUDECĂTOR: FLORIN MOȚIU
JUDECĂTOR: PETRUȚA MICU
GREFIER: FELICIA LAURA NAE

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de contestatoarea SC INTERTRANS I SA ARAD împotriva deciziei comerciale nr. 29/14.01.2010 pronunțată de către Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 740/108/2009, în contradictoriu cu intimata AUTORITATEA PENTRU VALORIFICAREA ACTIVELOR STATULUI.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședința, după care, se constată ca mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de ședința din data de 29.03.2010, care face parte integrantă din prezenta decizie, pronunțarea soluției fiind amânată pentru termenul de azi, când,

CURTEA

Prin decizia comercială nr. 29/14.01.2010 pronunțată de către Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 740/108/2009, s-a respins recursul formulat de debitoarea SC Intertrans I SA împotriva sentinței comerciale nr. 594/30.03.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. 740/108/2009.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că prin sentința comercială nr. 594/30.03.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. 740/108/2009 s-a admis cererea formulată de creditorul Autoritatea de Valorificare a Activelor Statului București, pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC Intertrans I SA; în temeiul art. 32 și 33 aliniatul 6, teza I, din Legea privind procedura insolvenței, s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC Intertrans I SA; a fost numit administrator judiciar Expert SPRL cu o retribuție de 2.000 lei, până la data primei adunări a creditorilor.

Judecătorul sindic a reținut la deschiderea procedurii că Autoritatea de Valorificare a Activelor Statului București a preluat mai multe creanțe asupra debitorului SC Intertrans I SA, din care raportat la creanța preluată de la Bancorex SA debitorul a recunoscut, în cuprinsul contestației, că datorează suma de 345.231,67 USD, sumă rămasă după scăderea plăților parțiale făcute către Autoritatea de Valorificare a Activelor Statului București până la data de 02.04.2008. Ulterior acestei date, debitorul a mai plătit suma de 16.000 lei, rămânând însă un rest de plată mult superior valorii prag de 10.000 lei, stabilită prin art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Deci, judecătorul sindic a apreciat că în speță, creditorul are față de debitor

o creanță certă a cărei lichiditate se situează peste valoarea prag și care este exigibilă de mai mult de 30 zile.

S-a apreciat de asemenea, că faptul că debitorul a făcut către creditor plăți cu mai puțin de 30 zile anterior înregistrării cererii de deschidere a procedurii nu înlătură nici starea de insolvență a debitorului nici caracterul Autorității de Valorificare a Activelor Statului București de creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii din moment ce creanța rămasă este superioară valorii prag, îndeplinirea condițiilor deschiderii procedurii raportat la una din creanțe făcând inutilă analiza aceluiași condiții raportat și la alte creanțe.

Împotriva hotărârii de deschidere a procedurii a declarat recurs debitoarea SC Intertrans I SA, solicitând admiterea recursului, în principal, urmând ca prin hotărârea care se va pronunța să se dispună modificarea sentinței recurate și respingerea cererii introductive formulate de Autoritatea de Valorificare a Activelor Statului. În subsidiar, a solicitat casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței care a pronunțat-o, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, s-a arătat că sentința comercială nr. 594/30.03.2009 este netemeinică și nelegală, în ceea ce privește stabilirea cuantumului creanței creditorului care a deschis procedura, invocând faptul că prin cererea de deschidere a procedurii insolvenței, creditorul AVAS a solicitat suma de 351.569,25 USD, reprezentând creanța consolidată la data preluării de la Bancorex, în baza Contractului de cesiune de creanță nr. 210592/21.07.1999, precum și în baza Contractului de cesiune de creanță nr. 133/08.03.2000. Din cuprinsul celor două contracte rezultă că suma preluată de către AVAS este de 695.840,83 RON de la Bancorex și 400 RON de la BCR. Din suma respectivă, creditorul AVAS a menționat că a recuperat suma de 84.476,52 USD, rămânând ca rest de plată pentru societatea SC INTERTRANS I SA, suma de 351.569,25 USD.

SC INTERTRANS I SA a contestat suma pretinsă de creditorul AVAS, consolidată în valută USD și a anexat o copie de pe adresa nr. 507/02.11.2000 denumită Contestație la executare, prin care SC INTERTRANS I SA a menționat că se contestă sumele solicitate de AVAS prin Titlul executoriu 5565 comunicat la data de 23.10.2000, în valoare de 839.968,85 DEM și 4.130.994,25 ROL.

S-a menționat în contestația la executare transmisă de SC INTERTRANS I SA că suma care rezultă ca datorie către BANCOREX era de 6.958.408.344,17 lei (ROL), stabilită în baza unor sentințe civile, sumă care în fapt a și fost preluată de către AVAS în baza contractului de cesiune de creanță nr. 210592/21.07.1999. Ulterior, în data de 07.11.2006, prin procesul verbal încheiat de către executorul Marian Gusa din cadrul AVAS, s-a reiterat faptul că SC INTERTRANS I SA nu a recunoscut decât suma de 6.958.408.344,17 lei (ROL), față de suma de 839.968,85 DEM, deși în anul 2006 nu mai exista DEM ca și monedă, aceasta fiind transformată în EURO. De asemenea, s-a menționat că nu a fost achitată nicio sumă în contul creanței până la acea dată. A doua zi, executorul AVAS a instituit sechestrul prin procesul verbal de sechestr nr. 63/08.11.2006, prin care s-a menționat suma pentru care se instituie sechestrul în valoare de 436.045,77 USD, iar reprezentanta SC INTERTRANS I SA a obiectat la aceasta sumă, menționând că recunoaște doar suma de 696.240 RON, sumă care reprezintă însumarea celor două creanțe preluate de către AVAS în RON.

Mai mult, prin adresa nr. 71/20.11.2006 s-a menționat de către reprezentantul debitoarei faptul că suma preluată de AVAS de la BANCOREX a fost precizată și în dosarul de privatizare - societatea a fost privatizată pe RASDAQ prin licitație electronică în data de 13.04.2000 - cu valoarea în lei, în sumă de 6.958.408.344,17 lei - ROL. Datorită creanței preluate de AVAS, unul dintre acționarii care au adjudecat

acțiuni la licitația menționată - SC ATCLASSIB SRL - a cerut anularea privatizării și restituirea sumelor achitate - dosar 4270/2000.

Procesul a fost pierdut de acționarul respectiv, pe motiv că a fost prezentată corect de către societate valoarea creanței, atât cât este ea în contabilitate și cât a fost preluat de către AVAB în lei, la momentul încheierii contractului de cesiune de creanță nr. 210592/21.07.1999, adică suma de 6.958.408.344 lei (ROL). A menționat că în procesul respectiv, reprezentantul FPS, Direcția Teritorială Arad a susținut această sumă ca datorie a societății către AVAB, sumă care a fost înscrisă în caietul de sarcini și prezentată potențialilor cumpărători ai acțiunilor debitoarei; nu a avut pretenții la o altă sumă, astfel că susținerile ulterioare pentru a fi recuperată o altă sumă de la SC INTERTRANS I SA sunt neîntemeiate. Consideră că sunt nejustificate sumele solicitate de către AVAS București, fost acționar majoritar, având în vedere că din prezentarea societății făcută cu avizul lui, suma datorată către AVAB era de 6.958.408.344 lei (ROL) nu suma de 839.968,85 DEM și 4.130.994,25 ROL.

Astfel, totalul plăților față de AVAS este de 218.000 RON, ceea ce înseamnă o diferență de plată ce mai trebuie făcută către AVAS în sumă de 478.240,83 RON, ceea ce nu corespunde cu suma solicitată de către AVAS de 351.569,25 USD, ce reprezintă 843.063,06 RON la cursul de schimb de la data depunerii cererii de către AVAS.

Suma recunoscută de debitoare ca datorie către AVAS, la data depunerii cererii de deschidere a procedurii de către acest creditor, a fost de 478.240,83 RON.

În ce privește creanța în valoare de 30.000 RON, solicitată de creditorul AVAS, care reprezintă fonduri de restructurare acordate de către fostul FPS, prin Convenția 81/02.02.1996, debitoarea a apreciat că nu datorează această sumă, deoarece suma a fost folosită de către societate în scopul solicitat - pentru achiziția de mijloace fixe, anexând Raportul Comisiei de Cenzori al SC INTERTRANS I SA, referitor la utilizarea creditului de 300.000.000 lei (ROL) primit de la FPS, precum și Nota de constatare a ofițerului de cont de la BRD referitoare la verificarea pe teren a existenței utilajelor cumpărate din banii acordați de FPS.

În cuprinsul Convenției nr. 81/02.02.1996, art. 2, lit. c), s-a precizat că suma de 300.000.000 lei (ROL) „pusă la dispoziție de către Fondul Proprietății de Stat va fi recuperată din dividendele suplimentare în perioada 1996 - 1999” iar „în cazul privatizării suma va fi recuperată în momentul stabilirii valorii de vânzare a acțiunilor prin includerea acesteia în prețul total al acțiunilor”. Societatea SC INTERTRANS I SA nu a realizat profit în anii menționați, dar a fost privatizată, acțiunile sale fiind vândute prin licitație electronică pe RASDAQ. În dosarul de prezentare al firmei SC INTERTRANS I SA, prezentat cumpărătorilor, nu se făcea nicio referire la această sumă, astfel se poate concluziona faptul că prevederile art. 2 lit. c) au fost puse în aplicare, deci suma de 30.000 RON a fost recuperată prin vânzarea acțiunilor deținute de FPS, ale căror prerogative au fost preluate ulterior de către AVAS.

Având în vedere aceste aspecte, debitoarea a solicitat să fie luată în considerare poziția sa în ce privește faptul că suma solicitată de către AVAS, nu este recunoscută de debitoare. Quantumul creanței pe care debitoarea l-a recunoscut este de 478.240,83 RON, suma pe care o datorează către AVAS București.

Prin memoriul de precizare și dezvoltare a motivelor recursului, debitoarea recurentă a arătat că în speță, sunt întrunite toate condițiile prevăzute de motivul reglementat în cuprinsul art. 304 pct. 9 C.pr.civ. Astfel, judecătorul-sindic a reținut: "în rejudecare judecătorul-sindic, conformându-se dispozițiilor instanței de recurs, raportat la art. 315 Cod procedură civilă, reține următoarele: (...) Deci creditorul are față de debitor o creanță certă a cărei lichiditate se situează mult peste valoarea prag și care este exigibilă de mai mult de 30 de zile (...) Faptul că debitorul a făcut către creditor

plăți cu mai puțin de 30 zile anterior înregistrării cererii de deschidere a procedurii nu înlătură nici starea de insolvență a debitorului nici caracterul Autorității de Valorificare a Activelor Statului București de creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii din moment ce creanța rămasă este superioară valorii prag".

Curtea de Apel Timișoara, în cuprinsul deciziei civile nr. 52/19.01.2009, pronunțate în dosarul nr. 1287/108/2009, a constatat: "Totodată, din înscrisurile cauzei, nu rezultă care este termenul de plată al diferenței rămase, părțile neprecizând în mod clar aspectele menționate. Cu toate acestea, instanța poate, în virtutea rolului activ să dispună efectuarea probelor pe care le consideră necesare pentru a stabili toate aspectele de fapt și de drept în speță și pentru a-și forma un punct de vedere clar asupra situației deduse judecății."

În ciuda îndrumării obligatorii (în baza disp. art. 315 Cod procedură civilă) a instanței de recurs, judecătorul sindic nu s-a aplecat asupra aspectelor legale, legate de termenele de plată, esențiale în vederea stabilirii exigibilității sumelor pretinse de creditoare (elemente din care se putea sau nu deduce și prescripția). Astfel, judecătorul sindic s-a mulțumit să aprecieze că pretinsa creanță este certă, că lichiditatea se situează cu mult peste valoarea prag și că exigibilitatea a intervenit cu mai mult de 30 de zile înaintea înregistrării cererii.

Problema capitală vis-a-vis de exigibilitatea creanței s-a considerat că reiese din Anexa 1 a Addendumului la Convenția Angajament nr. 1153/15.01.1992, încheiat la data de 28.12.1995. Astfel, ratele creditului reșalonat erau stabilite la 41 (patruzeci și unu) de scadențe diferite, cu începere în luna ianuarie 1996 și final în iulie 1999. Din această situație decurge o consecință esențială și anume, prescripția dreptului la acțiune, respectiv a dreptului de a cere executarea silită, ce curge pentru fiecare din ratele stabilite de comun acord, de la fiecare dintre toate scadențele astfel reglementate. Practic, dreptul la acțiune sau dreptul de a cere executarea silită, pentru toate ratele cu scadență în 1996, la data preluării de către AVAB a creanței (21.07.1999) era prescris, datorită curgerii termenului de 3 ani prevăzut de art. 3 și art. 6 din Decretul 167/1958, aplicabil, conform art. 13 alin. (5) din Legea 58/1998 republicată.

S-a apreciat că este incident și motivul prevăzut de art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă: „când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat formele de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. (2)".

În speță, s-a considerat că instanța de fond a încălcat normele procedurale consacrate în art. 18 din Decretul 167/1958, pe de-o parte, pe de altă parte nu s-a ținut cont de îndrumarea instanței de recurs la casare, cu privire la verificarea tuturor aspectelor legate de termenele de plată a diferenței rămase neachitate. De asemenea, instanța nu a respectat obligația instituită prin lege, de verificare, din oficiu, a tuturor eventualelor probleme de prescripție!.

S-a mai arătat că încălcarea normelor procedurale în speță a intervenit datorită îndeplinirii actelor de procedură cu neobservarea formelor legale instituite prin Decretul 167/1958 și astfel este incident art. 105 alin. (2) Cod procedură civilă. Pronunțarea sentinței de deschidere a procedurii reprezintă o vătămare a debitoarei care nu poate fi înlăturată decât prin anularea actelor de procedură nelegale astfel îndeplinite.

Creditoarea intimată A.V.A.S. București a formulat întâmpinare la recursul formulat de către debitoarea SC Intertrans I SA Arad, prin care a solicitat instanței respingerea recursului ca fiind nefondat, apreciind ca hotărârea instanței de fond a fost pronunțată cu respectarea dispozițiilor legale.

În fapt, debitoarea a atacat sentința comercială nr. 594/30.03.2009, prin care s-a admis solicitarea AVAS prin care a solicitat declanșarea procedurii insolvenței împotriva SC Intertrans I SA.

În motivarea hotărârii atacate, instanța de fond a reținut că debitoarea are de plătit către creditoare o sumă care este certă lichidă și exigibilă și, totodată, este într-un quantum care excede mult pragul minim prevăzut de lege.

Pe fond, a învederat că instanța de fond a apreciat în mod corect, că debitoarea are de achitat o creanță certă lichidă și exigibilă, pe care nu o poate achita, iar caracterul lichid și exigibil al creanței nu este contestat.

Potrivit dispozițiilor art. 379 alin. 3 Cod procedură civilă, „creanța certă este aceea a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul”, iar debitoarea prin însăși plata făcută și-a recunoscut datoria pe care o are. Caracterul cert al creanței declarate de A.V.A.S. a fost dovedit arătându-se că aceasta izvorăște din Contractul de credit, încheiat între SC Intertrans I SA și Bancorex SA, care este titlu executoriu, astfel cum prevăd dispozițiile art. 39 din O.U.G nr. 51/1998.

A învederat de asemenea, instanței că, în susținerea cererii de chemare în judecată formulată de AVAS au fost depuse actele juridice doveditoare reprezentând izvorul creanțelor datorate

Prin cererea formulată și, implicit, declanșarea procedurii insolvenței față de debitoare, AVAS a intenționat să-și conserve dreptul sau de creditoare prin supunerea debitoarei unei proceduri legale, prin care valorificarea bunurilor să fie supusă controlului judecătorului sindic și adunării creditorilor.

Curtea a reținut că recursul debitoarei este nefondat, reținând că sentința atacată a fost comunicată debitoarei SC Intertrans I SA la data de 08.04.2009, dată de la care curge atât termenul de 10 zile prevăzut de art. 8, alin. 2 din Legea 85/2006, pentru declararea recursului, cât și pentru formularea motivelor de recurs.

Conform art. 303, alin. 1 Cod procedură civilă, recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs. În speță, debitoarea SC Intertrans I SA a depus recursul, împreună cu motivele de recurs la data de 21.04.2009 (data poștei), deci în termenul de recurs.

Memoriul de precizare și dezvoltare a motivelor de recurs a fost depus la data de 23.09.2009, deci peste termenul de 10 zile în care se puteau formula motivele de recurs.

Întrucât, în fapt, acest memoriu cuprinde motive noi de recurs, iar nu o dezvoltare a motivelor inițiale, s-a apreciat de către instanța de recurs că motivele noi nu pot fi examinate decât dacă sunt motive de ordine publică (art. 306, alin. 2 Cod procedură civilă).

În speță însă, unul din motivele invocate nu poate fi calificat ca fiind de ordine publică.

Astfel, primul motiv, ce vizează intervenirea prescripției creanței invocate de către creditoarea AVAS și modul în care judecătorul sindic a soluționat această problemă, motiv circumscris de către debitoarea recurentă cazului de modificare prevăzut de art. 304, pct. 9 Cod procedură civilă, nu poate fi calificat ca fiind de ordine publică, întrucât privește raporturile private dintre creditor și debitor.

Celălalt motiv invocat se circumscrie cazului de casare prevăzut de art. 304, pct. 5 Cod procedură civilă și viza aspectul că judecătorul sindic a încălcat normele procedurale consacrate de art. 18 din Decretul 167/1958, prin aceea că nu a verificat, din oficiu, dacă creanța invocată de creditoare este prescrisă, precum și aspectul că judecătorul sindic a nesocotit îndrumarea instanței de casare de a verifica toate aspectele legate de termenele de plată a diferenței de creanță rămasă neachitată.

Primul aspect nu poate fi calificat ca fiind de ordine publică, întrucât el se circumscrie primului motiv de recurs, analizat mai sus (verificarea intervenirii prescripției).

Al doilea aspect (nerespectarea îndrumării instanței de casare) este însă de ordine publică, pentru că vizează structura sistemului judiciar și principiul controlului jurisdicțional și va fi analizat ca atare.

Analizând acest motiv de recurs, Curtea a constatat însă că este nefondat, întrucât judecătorul sindic a analizat, astfel cum instanța de control judiciar a cerut, structura creanței invocate de creditorul declanșator, verificând care au fost plățile parțiale și când au fost efectuate de către debitoare. Astfel, judecătorul sindic a reținut, în considerentele sentinței, că, raportat la creanța preluată de creditoarea AVAS de la BANCOREX, debitoarea SC Intertrans I SA a recunoscut, prin contestația sa, că mai datorează suma de 345.231,67 USD, sumă rămasă după scăderea plăților parțiale făcute până la data de 02.04.2008. De asemenea, judecătorul sindic a mai reținut că, ulterior acestei date, debitoarea SC Intertrans I SA a mai plătit suma de 16.000 lei, rămânând un rest de plată mult superior valorii prag de 10.000 lei.

Examinând motivele de recurs depuse inițial, Curtea ca instanță de recurs, a reținut că sunt nefondate, întrucât debitoarea SC Intertrans I SA a recunoscut, chiar în recurs, că datorează suma de 478.240,83 RON (echivalentul a 202.216 USD), ori această creanță recunoscută este cu mult peste valoarea prag și întrunește condițiile prevăzute de art. 3, pct. 6 din Legea 85/2006 (este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 zile).

În aceste condiții, în care doar o parte a creanței invocate a fost recunoscută de către debitoare, însă acea parte întrunește condițiile mai sus evocate și depășește valoarea prag, declanșarea procedurii insolvenței este legală și temeinică, urmând ca pentru restul creanței și determinarea cuantumului său exact, administratorul judiciar să facă verificările necesare.

Împotriva deciziei comerciale nr. 29/2010 pronunțată în dosarul nr. 740/108/2009 al Curții de Apel Timișoara, a formulat contestație în anulare debitoarea contestatoare SC INTERTRANS I SA ARAD, înregistrat în rolul Curții de Apel Timișoara sub nr. 265/59/2010, solicitând admiterea contestației în anulare, anularea deciziei contestate, și în rejudecarea recursului, admiterea acestuia astfel cum a fost formulat, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea contestației, s-a arătat că prin decizia contestată s-a încălcat principiul contradictorialității, care se regăsește în numeroase dispoziții legale și este actuală în toate fazele și etapele procesului civil, însemnând posibilitatea acordată părților de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept care apare în cursul procesului civil, la inițiativa lor sau a instanței, în scopul pregătirii pronunțării și susținerii hotărârii. În acest sens, prevederile art. 128 și art. 129 Cod procedură civilă prevăd că președintele completului de judecată este obligat să dea cuvântul ambelor părți asupra chestiunilor deduse judecării sau asupra împrejurărilor de fapt sau de drept pe care înțelege să le ridice din oficiu în timpul dezbaterilor. Consacrări ale principiului contradictorialității apar și în cadrul prevederilor art. 114, 167, 266 sau 402 Cod procedură civilă. Respectarea acestui principiu are o importanță în realizarea justiției, deoarece asigură realizarea dreptului constituțional la apărare al părților din proces și contribuie la stabilirea adevărului, încălcarea lui fiind sancționată cu nulitatea hotărârii. Arată că instanțele de judecată au apreciat în mod constant că dacă părțile au pus concluzii pe fond, însă la darea soluției s-au avut în vedere alte împrejurări care nu au fost puse în discuția părților, există o încălcare a principiului contradictorialității, ceea ce atrage nulitatea hotărârii pe motivul încălcării regulilor de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. 2 Cod procedură civilă.

Admițând o excepție pe care nu a invocat-o nici una din părți și care nu a fost invocată din oficiu sau pusă în discuție (admisibilitatea și/sau tardivitatea completării motivelor de recurs), instanța a încălcat formele de procedură prevăzute sub

nicio restricție legală pentru analiza problemei prescripției extinctive, Curtea de Apel Timișoara ar fi putut verifica incidența acestei instituții, cu relevanță directă în ceea ce privește caracterul exigibil al creanței, condiție necesară pentru deschiderea procedurii insolvenței.

Contestatoarea invocă și existența unei alte erori, cu caracter juridic, ce poate fi apreciată și ca eroare materială, greșeală materială, atât timp cât, dacă instanța nu cunoștea textul de lege, acesta fost citat în actele depuse de contestatoare, iar necitirea, nefolosirea, neobservarea actelor dosarului care au efect asupra cauzei este conform practicii judiciare o greșeală materială, care se adaugă celei materiale susdescrise, anume reținerea că instituția prescripției extinctive nu are caracter de ordine publică. Este acceptat că efectele prescripției extinctive se produc în temeiul legii, de drept, ele fiind independente de existența unui proces. În cazul declanșării acestuia, instanța nu va face altceva decât să constate îndeplinirea cerințelor legale pentru ca prescripția extintivă să opereze. Soluția este fundamentată pe prevederile art. 18 din Decretul nr. 167/1958, care stipulează obligația instanțelor judecătorești și arbitrale de a cerceta și din oficiu dacă dreptul la acțiune este stins prin prescripție. Mai mult, unii autori apreciază că aplicarea din oficiu a prescripției împlinite este chiar un principiu al efectelor prescripției extinctive. Consecința faptului că prescripția este o instituție de ordine publică o reprezintă posibilitatea de a invoca incidența sa, pe cale de excepție. În tot cursul judecării, potrivit art. 1842 Cod civil. Este acceptat că devenind o excepție imperativă, prescripția poate fi invocată pentru prima dată și în recurs, instanța de recurs fiind chiar obligată potrivit art. 306 Cod procedură civilă s-o invoce din oficiu.

Mai arată că, în concluzie, în urma unei greșeli materiale, instanța de recurs a apreciat că este limitată la cenzurarea motivelor de ordine publică. Mai departe, urmare a unei erori de judecată, s-a reținut că incidența prescripției extinctive nu constituie motiv de ordine publică, în ciuda textului art. 18 din Decretul nr. 167/1958, jurisprudenței uniforme și a literaturii de specialitate care în mod constant au consacrat contrariul.

Contestatoarea susține că urmare a celor deja indicate sunt incidente și dispozițiile legale cu privire la nerezolvarea unor motive de recurs prevăzute de art. 318 teza a doua, omiterea rezolvării unor motive de recurs din greșeală, ori greșeala este deja indicată.

Se mai susține că în rejudecarea recursului, se impune admiterea acestuia astfel cum a fost formulat. Arată că în speță, Curtea de Apel Timișoara nu a verificat argumentele referitoare la incidența prescripției extinctive, deși era obligată în acest sens potrivit legii. Considerentele pentru care instanța de recurs a refuzat analiza motivelor referitoare la incidența prescripției au fost, printre altele, și rezultatul unor greșeli materiale. Arată că problema legată de exigibilitatea creanței reiese din Anexa 1 a Addendumului la Convenția Angajament nr. 1153/15.01.1992, încheiat la data de 28.12.1995. Astfel, ratele creditului reeșalonat erau stabilite la 41 de scadențe diferite, cu începere în luna ianuarie 1996 și final în iulie 1999. Din această situație decurge o consecință esențială și anume, prescripția dreptului la acțiune, respectiv a dreptului de a cere executarea silită, curge pentru fiecare din ratele stabilite de comun acord, de la fiecare dintre toate scadențele astfel reglementate. Cu alte cuvinte, dreptul la acțiune sau dreptul de a cere executarea silită, pentru toate ratele cu scadență în 1996, iar la data preluării de către AVAB a creanței (21.07.1999) era prescris, datorită curgerii termenului de 3 ani prevăzut de art. 3 și art. 6 din Decretul 167/1958 aplicabil, conform art. 13 alin. (5) din Legea 58/1998. Tuturor celorlalte rate, cu scadențe de la începutul lui 1997 și până în iulie 1999, li se aplică termenul special de prescripție de 7 ani, reglementat în art. 13 alin. (5) din Decretul 167/1958. Astfel, în speță, termenele de

sanctiunea nulității de art. 105 alin. 2 Cod procedură civilă, pronunțând o hotărâre nulă. Respectarea principiului contradictorialității este și o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil, în sensul art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, principiul fiind afirmat în mod constant de Curtea Europeană a Drepturilor Omului ca fiind „una din principalele garanții ale unei proceduri judiciare”. Încălcarea dreptului la un proces echitabil ar fi un motiv singur suficient pentru justificarea nulității sentinței recurate. Menționând poziția Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește art. 35 par. 1 al Convenției, arată că potrivit Curții, scopul textului normativ amintit, care impune regula epuizării căilor interne de atac, este să ofere statelor contractante posibilitatea de a preveni sau de a soluționa pretensele încălcări ale drepturilor omului, înainte ca reclamațiile să ajungă înaintea Curții. Regula ce se deduce din interpretarea art. 35 par. 1 se bazează pe prezumția reflectată în art. 13 din Convenție, în sensul că există o cale de atac eficientă la nivel național împotriva pretenzelor încălcări ale drepturilor individuale reglementate de Convenție. Consideră că în lumina jurisprudenței Curții, deși nu este denumită ca atare, calea de atac a contestației în anulare este o posibilitate oferită cetățenilor din România de a supune cenzurii instanțelor de judecată problema existenței sau nu a vreunei încălcări ale drepturilor consacrate prin CEDO, de către Statul Român, prin hotărâri judecătorești irevocabile. În ipoteza în care se constată astfel de încălcări, soluția urmează a fi anularea hotărârii contestate, contestatoarea solicitând admiterea contestației în anulare, anularea deciziei atacate și rejudecarea recursului, cu discutarea în contradictoriu a admisibilității/tardivității completării motivelor de recurs.

Contestatoarea a invocat drept temei de contestație în anulare dispozițiile art. 318 alin. (1) teza I Cod procedură civilă, arătând că încălcarea principiului contradictorialității, din punctul de vedere al interpretării legii interne, este suficientă pentru a justifica admisibilitatea contestației în anulare și obligativitatea soluționării în condiții de contradictorialitate a inadmisibilității sau tardivității memoriului de recurs.

Arată că dezlegarea oferită pricinii de către instanța de recurs este rezultatul unei erori fără caracter juridic. Conform art. 318 alin. (1) Cod procedură civilă, hotărârile instanțelor de recurs pot fi atacate cu contestație în anulare când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale, iar în speță, soluția Curții de Apel Timișoara în sensul respingerii recursului este rezultatul unei astfel de erori. În argumentarea deciziei contestate, instanța de recurs a afirmat: „motivele noi nu pot fi examinate decât dacă sunt motive de ordine publică”. Arată că această susținere este rezultatul unei erori evidente, eroare ce nu poate avea decât un caracter material, în condițiile în care s-a acordat cuvântul părților pe fond, fără a se pune în discuție problema aplicabilității art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă. Reținerea limitării de la art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă ar fi fost corectă doar atunci când recursul ar fi avut ca obiect o decizie pronunțată în apel., dat cum în cauză, calea de atac a apelului a fost suprimată, devin incidente prevederile art. 304¹ Cod procedură civilă, potrivit căruia „recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele”.

Astfel, consideră că din moment ce nu există nicio limitare cu privire la motivele de recurs, *a fortiori rationae* nu poate fi vorba despre restrângerea argumentelor exclusiv la motivele de ordine publică, arătând că nu critică raționamentul juridic ce a condus la excluderea de la analiză a altor motive decât cele de ordine publică, însă din greșeală Curtea de Apel Timișoara a reținut premisa incidenței acestui raționament. Drept urmare, omisiunea instanței de recurs să verifice incidența art. 304¹ Cod procedură civilă nu poate avea decât caracter material, situație în care admisibilitatea prezentei nu mai poate fi contestată. Dacă ar fi observat în mod corect că nu există

părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii; 2. când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență. 3. Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.

De asemenea, potrivit art. 318 Cod procedură civilă: „Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.”

În cauza de față, Curtea constată că nu sunt îndeplinite nici una dintre condițiile prevăzute de legiuitor în dispozițiile art. 317 și 318 Cod procedură civilă, pentru a duce la admiterea contestației în anulare, deoarece contestație în anulare, fiind o cale extraordinară de atac, de retractare, este deschisă exclusiv pentru situațiile arătate mai sus, respectiv necompetență sau vicii vizând procedura citării, sau în cazul în contestație în anulare speciale, pentru greșeli materiale sau nepronunțarea asupra unui motiv de recurs și nu pentru greșita apreciere a probelor sau aplicarea greșită a legii, care sunt doar motive de reformare a hotărârii și pot fi invocate numai în calea de atac a recursului, și nu în contestația în anulare.

Pe de altă parte, partea care a formulat contestație în anulare trebuie să dovedească faptul că motivele invocate în cadrul contestației în anulare nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului, ori în speță, contestatoarea fiind prezentă în recurs prin reprezentantul său legal, nu a invocat problema prescripției dreptului la acțiune al intimatului A.V.A.S. București prin motivele de recurs depuse în termenul legal de recurs, la 21.04.2009, ci prin cererea de completare și precizare a acestor motive, care a fost depusă la dosar după 5 luni de la depunerea primelor motive de recurs, adică la 23.09.2009.

Totodată, contestatoarea susține în mod neîntemeiat că instanța de recurs a săvârșit o greșeală materială de judecată, deoarece nu a luat în considerare argumentele sale în privința incidenței prescripției dreptului la acțiune, deoarece în înțelesul art. 318 Cod procedură civilă, noțiunea de greșeală materială înseamnă o greșeală de ordin procedural de o asemenea gravitate încât să aibă drept consecință darea unei soluții greșite, care să fie o greșeală de fapt și nu una de judecată, așa cum invocă pârâta contestatoarea.

În doctrină și în practica judiciară s-a considerat că o astfel de greșeală materială ar putea fi respingerea recursului ca tardiv, anularea lui ca insuficient timbrat sau netimbrat, ori făcut de o persoană fără calitate, deși la dosar existau dovezi în sens contrar.

Sunt neîntemeiate de asemenea, susținerile contestatoarei prin care arată că în recurs s-a încălcat dreptul la un proces echitabil și s-au încălcat astfel prevederile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și articolele din Constituția României care garantează accesul liber la justiție, dreptul la apărare și la un proces echitabil, deoarece Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia nr. 10/2003, publicată în M.O. nr. 153/10.03.2003, că această cale de atac a contestației în anulare nu are caracter devolutiv și nu judecă acțiunea ca atare, fără a examina temeinicia susținerilor părților cu privire la drepturile lor subiective deduse judecății, ci verifică doar dacă judecata a avut loc cu respectarea anumitor norme procedurale. Întrucât în cadrul procedurii extraordinare a contestației în anulare, cât și în cadrul fazelor obișnuite ale procesului, părțile beneficiază de toate garanțiile legale ale unui proces echitabil, dispozițiile

prescripție specială au început să se împlinescă din 2004 până în 2006, pentru toate scadențele ratelor respective.

În concluzie, la data înregistrării cererii introductive, 15 mai 2008, dreptul la acțiune sau dreptul de a cere executarea silită, pentru întreaga sumă pretinsă, era prescris. Deși la prima vedere instituția prescripției, făcând să se piardă drepturi recunoscute de lege, iar odată termenul împlinit, să dănuie anumite stări de lucruri, uneori împotriva legii, existența sa are rațiuni profunde, care rezultă din scopul și funcțiile pe care le îndeplinește. În primul rând prescripția extinctivă îndeplinește o funcție mobilizatoare, educativă, determinându-i pe titularii drepturilor dobândite potrivit legii să manifeste o cât mai mare diligentă pentru realizarea lor, înlăturându-se astfel stările de incertitudine în raporturile juridice. Stingerea prin prescripție a dreptului la acțiune constituie o sancțiune a neglijenței titularului acelui drept, care manifestând o pasivitate nejustificată nu și-a exercitat dreptul un timp îndelungat.

Mai mult, trebuie arătat faptul că prima instanță de recurs a dispus, chiar indirect, necesitatea verificării problemelor referitoare la prescripție. Întrucât cercetarea exigibilității, cerință esențială a deschiderii procedurii insolvenței, nu se poate realiza suficient fără a verifica prescripția extinctivă. În considerarea tuturor acestor aspecte, incidența motivului de recurs cuprins la art. 304 pct. 9, consideră că este evidentă. Instanța de fond a pronunțat sentința atacată fără să aibă un temei legal, întrucât nu poate fi vorba despre exigibilitatea sumelor pretinse prin cererea introductivă, din moment ce însuși dreptul de a obține concursul coercitiv al statului în vederea realizării plății acestora este prescris.

De asemenea, mai arată că aplicarea greșită a legii nu poate fi decât constatată ca atare, din moment ce chiar și împotriva celor constatate și dispuse de Curte, judecătorul sindic a pronunțat sentința în discuție fără să acorde atenția necesară unor aspecte esențiale, cum ar fi exigibilitatea sumelor pretinse și normele legale care reglementează toate aspectele legate de acestea. Lipsa unei aplicări, a legii, conforme cu normele edictate în acest sens, conduce la o încălcare a acesteia, iar încălcarea legii vizează atât legile de procedură cât și cele de fond". Pe lângă nesocotirea art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă din punctul de vedere al prescripției extinctive, devine incident și motivul de recurs prevăzut la art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă.

În speță, contestatoarea consideră că instanța de fond a încălcat normele procedurale consacrate la art. 18 din Decretul nr.167/1958, pe de-o parte, pe de altă parte nu a ținut cont de îndrumarea primei instanțe de recurs la casare, cu privire la verificarea tuturor aspectelor legate de termenele de plată a diferenței rămase neachitate. Prima instanță nu a respectat obligația instituită prin lege, de verificare din oficiu a tuturor eventualelor probleme de prescripție, iar prin încălcarea normelor procedurale în speță a intervenit datorită îndeplinirii actelor de procedură cu neobservarea formelor legale instituite prin Decretul nr. 167/1958 și astfel este incident art. 105 alin. (2) Cod procedură civilă. Pronunțarea sentinței de deschidere a procedurii reprezintă o vătămare a contestatoarei care nu poate fi înlăturată decât prin anularea actelor de procedură nelegale astfel îndeplinite.

Analizând actele și lucrările dosarului, în baza art. 317 și următoarele Cod procedură civilă, Curtea constată și reține că în speță contestația în anulare este nefondată, urmând a fi respinsă, pentru motivele ce succed:

Astfel, contestația în anulare nu este o cale ordinară de atac, ci una extraordinară, care poate fi promovată numai dacă sunt îndeplinite expres și limitativ cazurile și condițiile prevăzute de art. 317 sau 318 Cod procedură civilă.

Potrivit art. 317 Cod procedură civilă: „Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului: 1. când procedura de chemare a

criticate nu încalcă prevederile art. 6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Pentru aceste considerente, se va respinge, contestația în anulare formulată de debitoarea SC INTERTRANS I SA împotriva deciziei comerciale nr. 29/2010 pronunțată în dosarul nr. 740/108/2009 al Curții de Apel Timișoara.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge contestația în anulare formulată de debitoarea SC INTERTRANS I SA împotriva deciziei comerciale nr. 29/2010 pronunțată în dosarul nr. 740/108/2009 al Curții de Apel Timișoara.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 01.04.2010.

PREȘEDINTE,
ANCA BUTA

JUDECĂTOR,
FLORIN MOȚIU

JUDECĂTOR,
PETRUȚA MICU

